

[Ivar Nørgaard.]

bør ændre fra statsministerens side. Ved at regeringen, da den trådte til, ændrede sagsopdelingen i den samlede regering, skabte man en ændring i et administrativt opdelingsforhold på ministerplan, som havde virket på forskellig vis i 7 år, men dog med 2 personer. Det er i og for sig overraskende, at en regering mener, at når vi er kommet ind i fællesmarkedet, skulle der være mindre at gøre markedspolitisk, end mens man blot drøfter, at man skal være medlem af fællesmarkedet. I hvert fald har det jo vist sig, at én mand ikke kan overkomme opgaven fysisk at være til stede til de funktioner, som kræves i det store udenrigsministerium med dets to store departementer.

Man kan ikke på én gang sidde til FN's generalforsamling og samtidig sidde i Bruxelles og deltage i et ministerrådsmøde. Derfor har ministeren måttet sende en embedsmand ved flere lejligheder, og derfor er man ude for, at det ikke konstant er en politiker, der repræsenterer Danmark på ministerrådsmøder.

Det mener jeg er utilfredsstillende, for det kunne lade formode, at den nye regering prioriterer markedspolitikken lavere, end den tidligere regering gjorde det, og det må af omverdenen blive opfattet sådan, at det ikke er noget, man lægger så overvældende vægt på i den danske regering, når man ikke sender ministre. Det kan ikke lade sig gøre for én minister som venstrehåndsarbejde at holde øje med, hvad der foregår, og lade det administrere af en embedsmand.

Hvis nu ministeren fysisk er til stede, så kræves det, for at det, der bliver sagt, kan blive forstået og respekteret, at det sagte er klart. Det mener jeg heller ikke man med rimelighed kan hævde er tilfældet. Vi har eksemplet fra ministerens indlæg på ministerrådsmødet den 17., som markedsudvalget har modtaget båndudskrift af. Man vil ikke med rimelighed kunne hævde, at det klart fremgår, hvad den danske regering mener om denne sag. Jeg skal af hensyn til ministeren undlade at læse det højt. Jeg vil tro, at ministeren ville tillade mig det, selv om han har stemplet „fortroligt“ på det. Jeg tror, at alle er klar over, at det er en meget mangelfuld fremstilling af det danske synspunkt, der her har fundet sted.

Nu siger ministeren til morgen, at det

skyldes, at han på det tidspunkt ikke vidste, hvilken holdning man havde i det danske folketing; han vidste ikke, hvad der var flertal for, fordi socialdemokratiets synspunkter ikke var nået frem. Vi havde den aftale, at socialdemokratiet skulle tage stilling på gruppemødet den 17. og meddele resultatet umiddelbart efter. Vi havde sagen som første punkt på dagsordenen, og jeg gik ud ad døren og meddelte det til en af udenrigsministerens medarbejdere, der så skulle telefonere beskeden ned til Bruxelles. Nu viser det sig altså, at den nåede ikke frem, før mødet var forbi. Men det burde være helt klart, at det var udenrigsministerens opgave i den situation at give meddelelse om, at der var uklarhed om, hvorvidt der var flertal i det danske folketing for, at EF skulle søge om FN-observatørstillingen. Ministeren sagde i stedet for, at han regnede med, der kunne blive noget politisk vrøvl ovre på FN-generalforsamlingen, men endin, vi er alle politikere, så vrøvl må vi jo tage, sagde han cirka, så det må I lige være klar over. Det sagde han til kollegerne.

Det gjorde ikke noget synderligt indtryk på kollegerne, og slet ikke på Ministerrådets formand, som blot åndsfraværende meddelte, at han tog det ad notam. Men man sendte altså sagen af sted, ganske uden hensyn til hvad ministeren havde sagt.

Jeg mener, ministeren burde have meddelt allerede om morgenen: Her er en sag, som i Danmark er uafklaret på nuværende tidspunkt, og jeg vil gerne som minister meddele formanden, at den sag kan jeg blive nødt til at bede om at få taget af bordet under „Eventuelt“, hvis vi ikke har fået et svar, der viser, at der er flertal for ansøgningen hjemme. Det har man altså ikke sagt, og det er undgået ministerrådformandens opmærksomhed, at det overhovedet var et problem.

Nu ved jeg godt, at man siger: ja men det følger jo af artikel 229, at det er en selvfølge, det skulle være noget automatisk, det er slet ikke noget, man behøver at behandle på politisk niveau. Sagen er jo den, at sådan har det ikke været opfattet hverken af udenrigsministeren eller af dem, der har drøftet sagen tidligere i Parlamentet, som udenrigsministeren jo henviser til. Der foreligger en betænkning og indstilling som grundlag for behandlingen i Parlamentet, udarbejdet